

mark havt en absolut Konge, der har tiltaget sig en saadan Magt, der har forlangt, at Naade skulde gaae for Ret, eller at en Stats-tjener, som havde forseet sig, skulde kunne undergives en Straf af Formuesconfiskation, uden at han kunde forsvare sig, og uden at Sagen turde paastendes for Landets Domstole efter Lands Lov og Ret — det har ingen Konge af Danmark forlangt, det kunde kun en Despot gjøre. — Men hvilken Magt var det, Kongen deelte med Rigsdagen den 5 Juni 1849? Den Magt, som hidtil var blevet udøvet af Kongen. Han lovede ikke Rigsdagen; at den skulde have Deel i, end sig for sig selv have en despotisk Magt, som Kongen aldrig havde udøvet, men den forlanger Thinget. Vor nuværende folketjære Konge vil vistnok holde saa meget paa sit eget Værk, at han ikke vil modsætte sig slige Forlangender paa anden Maade end ved et Beto, men vil det ikke engang i sin Tid maastee kunne talle imod Thinget, at saadanne Paaastande ere komne frem, at det for sig har forlangt en absolut despotisk Magt, at det ikke har villet nøies med Ringere. — Det er blevet sagt af den ærede Ordfører, at hvad man forlangte her, i Grunden var det Samme, der alt fandt Sted i en anden Stat, hvorfra man havde laant Afskilligt i constitutionel Henseende, nemlig Belgien, hvor man havde en cours de comptes eller en Regnskabsret; det var i Grunden det samme, her krævedes under en anden Form, man vilde kun sikke sig det Samme, som der var sikket ved denne Regnskabsret, men jeg skal bevise, at netop det Modsatte er Tilfældet. Regnskabsretten er en Indretning, der medfører, at der er en vis Comitee, der sidder og giver sine Visa til enhver Udgift, og derved passer paa, at ingen Udgift gjøres, som ikke er bevilget i Finantsloven; er der saa en nødvendig Udgift, som ikke er bevilget i Finantsloven, saa har den en vis Bemyndigelse til at kunne sige ja dertil, eller, naar den finder det betænkeligt, til at kunne udsætte Udgiften, til Repræsentationen kommer sammen. Dette er en særdeles fortrinlig Indretning med Hensyn til Revisionen, Decisionen og den Control, der skal være, som i den Henseende bliver forøget og forkor-

ret, men med Hensyn til Bevillingen er der ikke saa stort et Fortrin, som man troer; thi man seer jo ganske grangvelig, at det egentlig bliver Regnskabsretten, som kommer til at bevilge. (Ordføreren: Den bevilger ikke, den anviser kun.) — ja den anviser men naar en Udgift er blevet anvist, naar den er gaaet igjennem i Regnskabsretten, saa vil en Repræsentation ikke let bagefter sige Nei (Ordføreren: Jo, den kan!) — ja, den kan sige Nei, men hvad vil Følgen blive, naar den siger Nei? Følgen bliver naturligvis, at Ministrene ikke kunne drages til Ansvar ifølge den Bestemmelse, at naar de have spurgt Regnskabsretten og faaet dennes Billigelse, saa er det nok. Hvem skulde altsaa drages til Ansvar? Det skulde egentlig de Herrer af Regnskabsretten, men det er Repræsentationens eget Blod og Kjød; dem vilde man naturligvis ikke og kunde man ikke paalægge Formueconfiskation, saa at jeg ikke seer, hvorledes Pengene, hvor de befandtes urigtigt udgivne, skulde blive erstattede, med mindre Repræsentationen selv skulde skyde sammen og erstatte dem; det var ogsaa den, der da billigis burde gjøre det. Det vilde være Følgen, men vi have desuden endnu ikke en saadan Indretning, og vi ville heller ikke saa let kunne faae den, idetmindste ikke for Kongerigets særlige Vedkommende. Det maatte da skee igjennem en Grundlovsforandring ifølge § 100; thi vilde man uden videre gaae ind derpaa, saa vilde jo Repræsentationen i Grunden komme til at delegere sin Bevillingsmyndighed til en Comitee. Det kan den efter min Formening ikke gjøre efter vor Grundlov, som den nu er. Jeg troer derfor, at alt det, den ærede Ordfører har sagt, idet han maalte os Skjæppen fuld og fyldte os med en Regnskabsret, ikke har Noget at betyde; jeg troer virkelig, at hele denne Tjylden af Skjæppen er intetstgende. — Det vilde nu, som alt før anført, være meget betænkeligt for Thinget at gjøre Paaastande, som ikke kunde bestaae med den Contract, der er indgaaet i 1849, og det maa jeg antage for at være Tilfældet, naar man gjør Paaastand paa en saa absolut Magt, som her er Tilfældet, naar man gjør Paaastand paa, at den blotte Rægtelse af en Tillægsbevilling i